

X
gedicht

Indië zien, is Indië liefhebben, Indië liefhebben, is in Indië sterven.

Een mooie spreuk, maar 80% denkt er anders over 20% heeft hier een meisje, dus die heeft al lief, is het niet 't meisje, dan is het Indië, een van beiden.

Negen maanden lang kijken de 10 R.I.-ers met hunkerende, verlangende ogen naar het beloofde land „Malang”, zoals de Joden naar Palestina kijken.

Zouden zij er komen, zouden wij er komen, afwachten en maar theedrinken. Keihard zijn is het motto, maar de jongens worden slap van het wachten (en het theedrinken).

Malang, Malang, Malang. Is het niet als het Manna, Manna in de woestijn?

De burgers hebben de militairen al genoeg verteld over de verse aardappeltjes en veel fruit.

„Banjak kentang” zegt de Maleiër. Hoopjes kou.

Maar voorlopig zitten wij al 9 maanden in het bruggehoofd Soerabaja, met zijn lange straten, we kennen ze van binnen en van buiten.

Je ziet wel niet veel palmbomen in de stad, maar genoeg kali's. En al die vriendelijke Chineesjes met hun matte glimlach en hun gouden tandjes.

Mooi is dit alles, maar verandering willen ze hebben, onze jongens, de „Van Heutz boys”.

Ze willen een tour door Indië maken, willen Indië in z'n geheel zien.

Als na thuiskomst de kleine op z'n schoot zit en zijn trotse vrouw zal vragen: „Papa vertel eens wat over Indië”, dan moet de arme vader vertellen:

„Ja, ja, dat was zo, we gingen met een groot schip over het water,

veel water, na een heel, heel lange tocht kwamen wij in Indië aan, werden toen in de stad losgelaten en hebben er 2 jaar gezeten.

Och, we zijn ook wel eens 30 Km. buiten de stad geweest, maar verder mochten wij niet komen, dat wilde de buurman niet hebben.

Want, kinderen, je mag niet op andermans land komen.

De buurman deed het wel eens stiekum bij ons, maar dan gooiden wij een hoop cocosnoten naar hem toe, en die klapten uit elkaar.

Dan lieten die bengels, (onze buurjongens dan) hun speelgoed-wapentjes vallen, renden gillend weg. Die bengels.

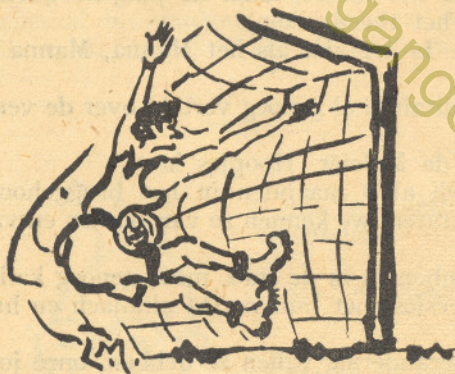
Ja, dat wordt het verhaal aan onze beminden in het bloembollenland, zij, die wachten.

Toch verlangen onze mannen en jongens naar huis, niet omdat ze heimwee hebben, nee, integendeel, maar omdat het leven hier zo leeg en eentonig is. Was hier wat te doen dan dachten ze minder aan huis.

Ze willen rythme hebben in het alphabet, of een schip 2e klas naar „HOLLAND” toe.

HOMAN.

SPORT.

Wij hebben een wedstrijd tegen Sparta verloren, doch het door onze jongens vertoonde spel was van die aard, dat er geen aanleiding is om ten aanzien van de komende wedstrijden al te pessimistisch gestemd te zijn.

In de wedstrijd tegen Sparta hebben onze spelers niet tijdig ingezien, dat de spelwijze hen door den tegenstander werd opgelegd. Zeker, ik ben het met jullie eens, dat het sterk afbre-

kende spel van Sparta niet bijzonder attractief is, maar het is geoorloofd en aangezien wij niet het juiste antwoord wisten te geven, ging de wedstrijd voor ons verloren.

Keer op keer liepen onze jongens in het opgezette „buitenspelvalletje”, vooral onze buitenspelers. Wanneer de tegenstander met dit valletje werkt, is een voortdurende waakzaamheid geboden.

Zeker, het valt niet mee, soms geheel op eigen spelheft te moeten terugtrekken, maar ook de tegenstander begeeft zich met de toepassing van de buitenspelval door zijn ver opgedrongen verdedigingslinie op gevaarlijk terrein en wanneer onze achterhoede en middenlinie slechts met lange passes over de backs van de tegenpartij onze voorhoedespelers in de gelegenheid stellen achter de bal aan te sjouwen met een dan zo goed als „vrij veld” voor hen, dan zal het ver opdringen der tegenpartij haar punten gaan kosten.

Jammer genoeg pasten onze jongens eerst in het laatste kwartier van de wedstrijd deze tactiek toe, doch toen was het te laat, hoewel wij met wat meer veine waarachtig nog een gelijk spel uit het vuur hadden gesleept.

Ten slotte moet ik nog één opmerking maken. Mannen, tracht een wedstrijd uit te spelen zonder te appelleren; hijsaan maken de meesten van ons zich te veel schuldig. Bedenkt dit goed, je kunt maar één ding tegelijk, óf appelleren óf de bal spelen. Doe je het eerste, dan speelt de tegenpartij de bal en in zeer veel gevallen kost dit een doelpunt en soms zelfs de wedstrijd.

Het kan natuurlijk gebeuren, dat je het met een beslissing van een scheidsrechter niet eens bent, maar demonstreert dit niet door met je armen in de lucht te gaan zwaaien of door het maken van opmerkingen. Dit helpt toch niet, doch het irriteert den scheidsrechter, die — dat weten jullie maar al te goed — zeker niet op zijn genomen beslissing terugkomt, terwijl bovendien de tegenpartij gelegenheid krijgt haar kans waar te nemen.

Wij hebben nu 3 weken rust gehad, die onze spelers goed gedaan heeft. Ik hoop, dat wij op 16 Februari 1947 weder met een volledig elftal — de zieken wens ik van deze plaats een spoedig herstel toe — tegen Tiong Hoa in het veld kunnen treden.

Laten wij dan aan het einde van deze wedstrijd tot elkaar kunnen zeggen: „Jongens, dat was weer een wedstrijd, II-10 R.I. waardig.”

Majoor VAN BRAGT.

TEXTIELPUNTEN VOOR DOELPUNTEN.

De laatste veertien dagen pilde m'n brievenbus elke ochtend uit: de textielpunten kwamen uit alle hoeken van het land binnen, vergezeld van vele hartelijke en aardige brieven! Zelfs buurvrouwen en andere niet direct bij II-10 betrokkenen „leefden mee met de jongens over zee”, zoals ze schreven.

Namens deze „Jongens” hartelijk dank voor de punten en namens m'n Man en mij veel dank voor de hartelijke woorden!

Ik hoop, dat er genoeg punten zijn (90) — zo niet, dan zal ik een beroep moeten doen op degenen, die tot dusver mij niets stuurden.

En nu nog 'n speciaal woordje voor onze Rotterdammers, die zich bij deze puntenactie, zeer gul hebben getoond!

Tot m'n genoegen hoorde ik, dat er toch nog een fotograaf op de reünie is geweest, zij het dan ook bijna te middernacht! Een volgende keer hoop ik tot het eind te kunnen blijven en zal m'n best doen te zorgen voor een betere zaal en... voor wat tropische temperatuur!

C. E. OOMS-V. KALSBEEK

UIT DE CORRESPONDENTIE VAN JANTJE.

Faader, ik moet nu de brieven schrijven,
Want moeke heeft haar hand verbrandt.

Ik moet nu zavond's binnen blijven
En breng de klijntjes aan de kant.

Jij moet niet ongerust zijn, faader,
Want ik ben nu de baas in huis.
En het gaat nu heelemaal niet raarder,
Dan toen jij bij ons was, hier thuis.....

Ik gaan op jou fiets naar de slacher,
De baker en de groenteboer,
De prijzen worden noch niets lacher;
Een kwartsje foor wat knijnefoer.

'k Wasch ok de borden na het eeten,
En brak jou mooie koffie-kop.
Maar hij was al grootendeels versleten
En dus is het niet zoo'n erge strop.

Ook de soeptrien ging opeens in tweeën,
Maar de stukken zijn noch aardig heel,
En de fruitschaal is van de plank geglejen,
En de sjukom.....maar verder brak ik niet veel.

Dus faader, je kan wel verder knokken,
Geef de ekstremisten maar van katoen....
Ze slaan je vast niet van de sokken.
Want moeke kon dat zelfs niet doen.

En faader, als je weer naar huis komt
Van over de ferre wijde zee.....
Neem dan voor al dat borden wasschen
Toch maar zoo'n bruine baboe mee.

mooi

(Uit : „De Tijger”.)

EEN AVOND IN DE CANTINE....en het beruchte muizenstaartje.

In de „Kei” van 1 Febr. l.l. lazen we de bevindingen van iemand die eens een avond naar de cantine ging. We vonden het allemaal nogal mooi, omdat het er zo „lekker dik” bovenop lag, in welke cantine dit gesprek werd opgevangen of wie die zwamneuzen waren.

We begrijpen allemaal wel dat zulke dingen met een zekere bedoeling geschreven worden. Bovendien vinden we de laatste tijd wel eens vermaningen in die richting, voorzien van een sprekende tekening in onze Kei. Hier het bewijs, dat die vermaningen hard nodig zijn en, jammer genoeg, een bewijs wat niet erg pleit voor het veiligheidsgevoel van de troepen van Soerabaja. Een correspondent in Batavia van een of andere Nederlandse krant schrijft hierover en duizenden Nederlanders hebben dit gelezen. De Commissie-Generaal heeft n.l. aan Sjarir een ultimatum gezonden, dat de T.R.I. het beschie-ten van posten en patrouille's binnen de demarcatielijn moest staken. Om dit ultimatum kracht bij te zetten, kregen Nederlandse troepen opdracht, een actie voor te bereiden.

„Van dit voornemen schijnt de T.R.I.-afdeling de lucht te hebben gekregen, waarop zij hals over kop het gebied bij Soerabaja ontruimde, met medeneming van alle ambtenaren en functionarissen van het republikeinse bestuur in dat gebied! Ze trokken er eenvoudig uit en lieten dit gebied „leeg” achter.”

Leeg, ja leeg. Weg waren de schenders van de overeenkomst. En waarom??? Omdat ze er „de lucht van gekregen hadden”. Verdorie, jongens, we kunnen ze toch makkelijk hebben, dat onder- vinden we allemaal als we op patrouille gaan. Geef ze dan ook geen

kans om iets te weten te komen. Dan hoëf je niet onverrichter zake terug te keren. Zie je resultaten van je geploeter door modder en blubber. Koppen dicht, want de wanden zijn wel een beetje erg dun hier en al verstaan die gladkokers je niet, ze begrijpen je zo veel te beter, vooral als je met plaatsnamen gaat gooien. De djongos of de baboe kan verkeerd zijn. Vertrouw niemand, „zelfs je kennissen in de stad niet.” Wanneer de vijand niets, maar dan ook niets weet, is het succes verzekerd. Dus ZWIJGEN.

SASCHA.

VERANDERINGEN.

Het gaat er in ons Bataljon niet op vooruit. Het gaat zelfs achteruit. Dat wil zeggen : niet de binnenkant. Die is nog altijd prima. Er heerst een hoog moreel, zoals dat, geloof ik, heet. En met de moraal gaat het ook nog al.

Maar de buitenkant. Daarmee is het droeviger gesteld.

In het bijzonder is dat wel het geval met de verzorging van de geestelijke verzorgers.

U moet namelijk weten, dat wij, de pater en ik, verhuisd zijn. Anderen ook wel, maar daar hebben we het nu niet over. Wel, eerst hadden we ieder een huis. Een heel huis voor ons alleen. Ik beschikte over 6 kamers, een kamer om in te studeren, een om in te zitten en te ontvangen, een om in te ijsberen, een om in te slapen, en een om me in te verkleden. Dan hadden we nog een mandi-kamer en last not least, een W.C.

En nu? Lezer, schrik niet. Ik ben er tenslotte ook niet van geschrokken. Nu moeten we samen een huis delen. We hebben ieder twee kamers. Maar, het is ons duidelijk gezegd, daar zal het niet bij blijven. Die luxe is nog veel te groot. We zullen het straks met één kamer moeten doen. Al die boven opgesomde handelingen zullen we dan in die ene kamer moeten verrichten! Hoe dat moet, weet ik heus niet. 'k Denk, dat ik mijn bed achter mijn bureau zet. Dat spaart ook weer een stoel uit, die dan weer iemand anders ten goede kan komen. Ik prakkizeer er ook over mijn bureau aan een takel te hangen. Dan kan ik het 's avonds omhoog trekken en heb wat meer ruimte om me uit te kleden en voor de ochtend gymnastiek en zo. 't Zal toch wel knus zijn, zo alles bij elkaar.

Maar ik heb U nog niet alles verteld. We hebben ook geen mandi-kamer. Maar onze oppassers zijn nog al vindingrijk en ze hebben ook een hoge opvatting van de zedelijkheid. Opzij van het huis hebben de listelingen een ijzeren benzinevat neergezet en daarvoor een planken schutje gebouwd. Wanneer we dan, de pater en ik,

pinelnaakt achter staan, zijn we tenminste voor het oog van de buitenwereld verborgen. Heus, van de weg af kun je niets zien. Ja, als er natuurlijk eens iemand het erf opkomt, hebben we pech gehad. Maar dat risico moeten we nemen, als we tenminste niet willen vervuilen. Verder hebben we ook geen W.C. Maar ook daar hebben we wat op gevonden. We doen het bij de bureu. Nu zijn er wel enkele mannen aan het werk, om een mandikamer en een W.C. te maken, maar, gezien de trage vorderingen, zullen we wel in Malang of in Holland zijn, als het klaar is. Enfin, we hebben dan toch de troost, dat onze opvolgers het beter zullen hebben.

Overigens ontbreken er nog wat ramen, deuren en sloten (aan de deuren, die er dan wel zijn). Maar dat zijn kleinigheden.

Nee, de pater en ik zijn er niet op vooruit gegaan. Ik voel me als een aan lager wal geraakte. Maar U moet niet denken, dat we ons beklagen. Tenslotte woon je hier heel aardig aan de kali, met het uitzicht op de bergen van Malang en zo vrij! Verder beschikken wij, de pater en ik, over een groot aanpassingsvermogen, zijn zeer soepel en elastisch van geest en lichaam. Dat moet dan ook wel.

En eindelijk, je bent militair of je bent het niet. En wat doe je in zo'n geval als militair? Wel, je neemt de houding aan, je slaat aan, — pardon, salueert — zegt: „Is er nog iets van Uw orders?” en maakt rechtsomkeert.

Ja, zoals ik zoeven al zei, het moreel is hoog bij ons. Eenvoudig niet te breken.

Dit stukje is natuurlijk volstrekt niet serieus bedoeld. Dat zou wel hoogst ondankbaar zijn. Vooral als je er aan denkt, dat het elders voorgekomen is, dat de veldprediker niet eens meer een kamer, maar slechts een hoekje van de kamer tot zijn beschikking had, omdat de rest onder snipervuur lag.

DS. KUYPERS.

EEN ONRUSTIGE GESCHIEDENISLES.

(niet geheel origineel).

Lerares: „Wie kan mij vertellen, wie Amerika heeft ontdekt?”
(Joopje let totaal niet op en zit met leege patroonhulzen door de klas te gooien).

Lerares: „Jij, Joopje”.

Joopje (verschrikt „ontwakend”): „Ik heb het heus niet gedaan, juffrouw.”

Lerares: „Een hele opluchting voor me. We zullen maar verder gaan met de voornaamste gebeurtenissen uit de vaderlandse geschiedenis. Vorige maal vertelde ik reeds, dat het Franse leger in

1672 ons land binnentrok, onder aanvoering van Jantje, Freekje en Bobbie, jullie moeten om 10 uur schoolblijven. Dat spelen onder de les gaat mij vervelen. Het Franse leger werd aangevoerd door een beroemde snotneus die je bent, hoeveel keer moet ik nog zeggen, dat het hier geen amusementsvereniging is? Ga recht zitten!!

De bevelhebber was de beroemde veldmaarschalk Luxembour. De toestand was benard voor ons vaderland en bekend is het gezegde „Het land was reddeloos, het volk redeloos en Pietje zit weer te slapen. Jongen ik waarschuw je. Vorige keer heb je ook al geslapen bij Jacoba van Beieren. De gevolgen zul je aan het einde van het jaar wel merken! Waar waren we? Oh ja, en de regering radeloos. Stadhouders Willem III riep het volk op ten strijde en sprak vastbesloten : het regent hier. Fransje, doe het raam dicht....eh.... Ik sneuvel liever bij de verdediging van de laatste ons overgebleven stad, dan me over te geven aan den vijand. In 1674 was het land gered en begonnen de vredesonderhandelingen. De Franse koning eiste van Holland 3 zakjes pinda's en een reep chocolade heb je nu al opgegeten. Geef nu de rest maar hier. Ik heb ook kinderen! ....Zo, we gaan verder. Er werd dus geëist, dat Holland dermate vernederende voorwaarden aan zou nemen, dat de Staten-Generaal éénparig als haar mening uitsprak : kauwgom is niet gemaakt om mee te gooien Adri ; schrijf jij maar 100 keer : Ik mag niet met kauwgom door de klasse werpen. Morgen inleveren. De Staten-Generaal dus spraken, zoals ik al zei, éénparig als hun oordeel uit : Daar gaat de bel. Volgende maal gaan we verder.”

v. S.

WIST U.....

dat de jongens op de posten hopen mais
verslinden.

dat het kakelen tijdens het appel verboden
is.

dat nu de sergeant van de week opdracht
heeft de eieren op te zoeken.

dat er weer geen boter op het brood was.

dat wij daarom veel kanonnen verwachten.

(vrij naar Goebbels).

